

інтересів знайшла своє висвітлення в працях сучасних вітчизняних та зарубіжних дослідників.

Значущість указаної проблеми обумовлена тими змінами, які визначають розвиток нашого суспільства. Європа – це перехрестя народів і культур, взаємодія яких породжує нові підходи, що визначають світову динаміку впродовж останнього тисячоліття. Цей діалог здійснюється насамперед через мову, володіння якою визначає міру причетності людини до всезагального. Саме тому характерною рисою і вимогою європейської освіти стало ґрунтовне опанування декількох іноземних мов і доскональне знання рідної, загальнодержавної мови.

Оскільки найважливішим чинником, який забезпечує ефективність оволодіння мовою, є спілкування, то у класифікацію засобів, які формують пізнавальні інтереси, ми додали ще один компонент – засоби формування пізнавальних інтересів, пов'язані із суб'єкт-суб'єктними відносинами, що виникають у процесі навчальної діяльності. Ми розуміємо під засобами формування пізнавальних інтересів сукупність організаційно-управлінських чинників змістовного, процесуального і комунікативного характеру, які складають рушійну силу навчального процесу і які дозволяють реалізувати його мету і завдання на рівні загальнодидактичних принципів методичного і матеріального забезпечення пізнавальної діяльності.

В умовах модульного навчання іноземній мові студентів неможливо спеціальностей можлива реалізація мотивуючої функції пізнавальних інтересів при забезпеченні їх узагальненості й усталеності. Умови, які дозволяють цілеспрямовано реалізувати виявлені механізми формування пізнавальних інтересів, повинні забезпечувати інтеріоризацію спільно-розподілених компонент діяльності студентів у контексті реалізації модульної організації навчального процесу. Спільно-розподілена діяльність виступає найважливішою умовою надання інтересам узагальненості й усталеності. Ще однією умовою є комунікативний характер навчання.

ЛІТЕРАТУРА: 1. Некоз І.В. Роль пізнавальних інтересів у вивченні іноземних мов // *Науки і сучасність*: Зб. наук. пр. Націон. педагог. ун-ту ім. М.П.Драгома-нова. – Вип. 2. – К.: Логос, 2000. – Т. XXIII. – Ч.3. – С. 115-122. 2. Аминов Н.А. Психологические и психофизиологические предпосылки педагогических способностей // *Вопросы психологии* - № 5 – 1988. – С. 71-77. 3. Богоявленская Д.Б. Интеллектуальная активность как проблема творчества. – Ростов-на-Дону: Изд. РГУ – 1983.

УДК 821.111'255.4

О НЕКОТОРЫХ ОСОБЕННОСТЯХ ИЗУЧЕНИЯ ЮРИДИЧЕСКОГО ЯЗЫКА

Пантелеева Е.Я. (м.Харків, Україна)

Рассматриваются особенности функционирования и употребления юридического языка как языка определенной специальности, а также причины проблем, возникающих в процессе его изучения и преподавания. Юридический язык, терминологические единицы.

разделение на подобласти, двусмысленная терминология. юридический дискурс. специфические отличия.

Ключевые слова: юридический язык, язык права, лексические единицы

Проблемы изучения юридической лексики в процессе преподавания иностранных языков и переводов юридических текстов требуют рассмотрения краткого определения самого объекта исследования – юридического языка.

В настоящей работе термин «юридический язык» обозначает язык, употребляемый в документах, относящихся к области права. Однако, необходимо признать, что это не является единственным существующим определением. Кроме понятия «юридический язык» («langue juridique») существуют также «язык права» («langue du droit»), «юридическая речь» («langage juridique»).

С точки зрения своей техничности юридический язык, прежде всего, является языком определенной специальности, даже если многие элементы этого языка (на уровне лексики, например) существуют в так называемом общеупотребительном обращении. Происходит это из того факта, что право крепко «привязано» к социальной жизни и присутствует в различных формах в ежедневной деятельности человека. Таким образом, большое количество лексических единиц общеупотребительного языка встречаются в юридическом языке, и наоборот, его терминологические единицы практически потеряли свой специальный «привкус». Но, несмотря на это постоянное присутствие юридической лексики в повседневной жизни каждого, нельзя забывать про то, что этот язык является языком «посвященных» и не до конца понятен для простого смертного. Сложность заключается в том, что речь идет о «заповедной зоне» для лексикографов, переводчиков, редакторов и даже юристов, вынужденных толковать тексты законов. Происходит это по многим причинам. Во-первых, юридический язык остро ставит проблему разделения на подобласти, которые, в идеале, должны бы иметь каждая свой язык и собственную терминологию. И это деление на отрасли, что само по себе является дополнительной трудностью для каждого языка определенной специальности, является особо острым вопросом для юридического языка, чьи подразделения появляются практически постоянно. Кроме того, этот специальный язык находится в контакте с другими отраслями знаний. Во-вторых, юридическая терминология часто оказывается двусмысленной вследствие наличия относительно «туманных» концепций. Юридический язык, на самом деле, никогда не фиксировался, у него нет единых четко выраженных норм, и, будучи социальным продуктом, он постоянно эволюционирует, сопровождая изменения в обществе, в которое он интегрирован, а именно – изменения социальных институтов и нравов. В этом смысле юридический язык похож на общеупотребительный язык. Более того, что парадоксально, юридический язык представляет определенное число противоречий в употреблении в связи со своим очень нормативным, ритуализированным и иногда даже архаичным характером. В-третьих, юридический дискурс, сам по себе разделенный на множество дискурсов (законодательный, судебный, контрактный и т.д.), содержит особые черты.

которые могут стать препятствиями к пониманию) и выражению. Например, наличие некой объективности может быть вызвано употреблением безличных оборотов, указывающих на разрыв между автором и получателем сообщения, а также употребления большого количества «слов-действий», т.е. глаголов, выражающих обязательство, разрешение, запрет. В-четвертых, юридический язык изменяется в зависимости от институциональных, геополитических и культурных отличий каждой страны, часто связанных со специфической профессиональной деятельностью.

УДК 378.14

THE ROLE OF POLICE OFFICERS – FORMER PEACEKEEPERS IN LANGUAGE TRAINING PROCESS FOR POLICE FORCES OF UKRAINE

Peretiatio Sergiy (Kharkiv, Ukraine)

В даній доповіді розглядається можливість залучення офіцерського складу, який брав участь у миротворчих операціях ООН на посадах, безпосередньо пов'язаних з використанням іноземної мови до процесу навчання курсантів та процесу підвищення кваліфікації офіцерського складу

The key words: foreign language, police officer, police personnel, peacekeeping operations, peacekeeping missions, United Nations police officer.

Today there is no need to prove the role of foreign language at the present stage of development of the world communications. Since independence, Ukraine seeks to establish extensive relations with other European countries and the world. Also this process did not leave untouched the law enforcement agencies. At the very beginning of Ukraine as an independent state, the law enforcement ministries began to work closely with the similar structures of other countries and various international organizations.

This article emphasizes on the membership of Ukraine in the United Nations Organization, particularly on the participation of Ukrainian Police personnel in peacekeeping missions. Ukraine has a current contingent of about 100 police officers in more than 10 countries around the world. The vast majority of personnel of this contingent meet the requirement to be in the category "professional staff" in accordance to UN criteria. This is due to the fact that police personnel is being sent to the field not for selfeducation but for practical use of already acquired set of skills and experience for further it's sharing with local police of the country where UN stands.

Currently the participation in UN peacekeeping operations is the most massive involvement of Ukrainian police officers possessing a foreign language as number one priority.

The experience shows that while participating in UN peacekeeping operations the proficiency in a foreign language was getting much improved. This is caused by the imminent fact of practical use of the language. In fact, using a foreign language is about 100 percent of the total working and off hours.